

Сподіваємось, ніхто не буде заперечувати ту істину, що життєвий шлях не є лише траєкторією приватного життя окремої особистості. Він окреслює й творчий внесок кожної людини в історію суспільства, віддзеркалюючи цінності та ідеали певного покоління.

Уособленням покоління непростих і неоднозначних 1950-х - 2000-х рр. є професор, доктор економічних наук, проректор з науково-педагогічної роботи та соціально-економічного розвитку Черкаського державного технологічного університету Володимир Микитович Яценко.

Життєвий і творчий шлях професора В.М. Яценка можна умовно поділити на шість періодів, кожен з яких відіграв певну знакову роль у становленні Людини, Громадянина, Науковця, Патріота своєї рідної землі.

I період.

Дитячі та юнацькі роки. 1949 - 1966 рр.

Вірно кажуть у народі: на віку - як на довгій ниві. Це ж треба було такому статися, щоб у невеличкому мальовничому українському селі Драбівка Корсунь-Шевченківського району Черкаської області 12 травня 1949 р. у багатодітній селянській сім'ї Юлії Андріївни та Микити Федоровича народився син, якому судилося піднятися до вершин української науки. Але до цього йому довелося йти крутим і тернистим шляхом.

Драбівка... Це мальовниче українське село розташоване за 17 км від славетного міста Корсунь-Шевченківський. Село має давню історію: поблизу його виявлено поселення доби бронзи, три поселення скіфського періоду, одне - черняхівської культури, городище й поселення часів Київської Русі. До сьогодні збереглися залишки сторожових укріплень, збудованих тут ще Ярославом Мудрим в XI столітті. Саме на цій землі і пройшли босоноге дитинство та юність майбутнього професора Володимира Микитовича Яценка.

Значний вплив на формування світогляду Володимира Микитовича, особливо в дитячі та юнацькі роки, справив його батько Микита Федорович, яким нинішній професор щиро сердно пишається. Протягом 23 років, з 1959 по 1982 рр. незмінно керуючи колгоспом "Слава" с. Драбівки, М.Ф. Яценко належав до тієї когорти колгоспних керівників радянського періоду, які були честю і совістю тієї епохи. Людина і її добробут, чесність, порядність, рішучість і відповідальність у прийнятті рішень - це були ті цінності, якими керувався у своєму повсякденному житті батько Володимира Микитовича, і безумовно, всі ці риси він мудро передав своєму синові. У родинному колі Яценків панували довіра, взаємодопомога, повага до батьків. Саме у батьківському домі Володимир Микитович Яценко отримав свої перші уроки справедливості, навчився поважати гідність людини, цінувати її працю. До речі, Володимир Микитович - педагог у четвертому поколінні (по материній лінії): мати і батько - вчителі, дід - вчитель, прадід - вчитель земської царської школи.

В 1956 р. В.М. Яценко пішов навчатись в Драбівську восьмирічну школу, яку закінчив у 1964 р. і цього ж року продовжив навчання у сусідній Нетеребській середній школі Корсунь-Шевченківського району. У 1966 р. В.М. Яценко успішно закінчив навчання в згаданій школі.

Говорячи про шкільні роки В.М.Яценка, хотілося б сказати, що саме в школі проявились і розкрились притаманні йому лідерські якості. В класі він був беззапереченим лідером, піонерським та комсомольським активістом, організатором і художнім керівником шкільної самодіяльності. До речі, цікавий факт із біографії В.М. Яценка шкільних часів: усі десять років навчання в школі Володимир Микитович ділив парту зі своїм другом Анатолієм Олексійовичем Яценком, який також піднявся до вершин науки, але в іншій галузі - він нині теж професор, доктор сільськогосподарських наук, академік УАН, директор Уманського науково-дослідного інституту коренеплодних культур Української академії аграрних наук. Вони і сьогодні друзі-однодумці. Лише вони, двоє з класу, стали відомими на всю Україну науковцями, прославивши свій клас, своє село Драбівку, свій Корсунь-Шевченківський район.

Володимир Микитович і досі не пориває зв'язків зі своїми земляками, від яких успадкував і величезне пісенне багатство, й глибинну мудрість та доброту. Безмежно любить цих людей і рідний край, овіяний історичним минулим. Тут, на Корсунщині, він завжди відпочиває і серцем, і душею. І безумовно, саме тут, на рідній землі, досі набирається сили і снаги, щоб знову поринути у вир такого нелегкого повсякдення...

Після закінчення школи перший рядок трудової біографії Володимир Микитович писав мотористом Черкаського заводу залізобетонних виробів і конструкцій Облрембудтресту, на якому працював із вересня 1966 р. до серпня 1967 р.

II період.

Навчання в Черкаському державному педагогічному інституті. 1967 - 1972 рр.

Вроджена тяга до пошуку і пізнання завжди допомагала Володимирі Микитовичу Яценку у досягненні поставленої мети. Ця ж якість відіграла вирішальну роль й у виборі ним майбутньої професії, коли в далекому вже 1967 р. вступав до Черкаського державного педагогічного інституту на фізико-математичний факультет на спеціальність "фізика і електротехніка".

Безперечно, сільському хлопцеві в перші місяці важко було навчатись в інституті. Проте природна жага до знань спонукала його компенсувати прогалини в освіті, які стали на заваді випускникові сільської школи. І молодий студент Володимир Яценко ставить собі мету - терміново ліквідувати прогалини в знаннях, швидко досягти освітнього рівня студентів із міста та зрівнятись з ними у якості навчання. Володимир після занять надовго залишавсь у бібліотеці, багато читав, конспектував. І вже за невеликий проміжок часу він зрівнявся із студентами-випускниками черкаських

шкіл, в яких початковий рівень знань на першому курсі був дещо вищим. Це ще раз переконує, що В.М. Яценко вже в юнацькі роки міг ставити перед собою завдання і успішно їх вирішувати.

На першому курсі інституту студенту Яценку ні гуртожитку не дали, ні стипендії з огляду на матеріальний стан сім'ї. Але у Володимира було ще три рідні брати, і тому студент Яценко почав підробляти, щоб повністю забезпечити якісне повсякденне проживання. Майже щоночі розгружав вагони, а з другого курсу почав працювати в позанавчальний час (з 15.00 до 07.00) пожежником на Черкаському хімкомбінаті (нині - ВАТ "Азот").

Жодного літа студент Володимир Яценко не відпочивав. Активний учасник студзагонівського руху, він чотири рази на конкурстній основі працював у складі будівельних загонів ЧДПІ: двічі - комісаром, двічі - майстром, що свідчить про працьовитість, майстерність та авторитет у студентському середовищі. Після першого курсу він поїхав у складі студентського будівельного загону на будівництво об'єктів виробничо-соціальної сфери в Казахстан, а саме в радгосп "Красноармійський" Джетигоринського району Кустанайської області. За літо бригада, в складі якої працював В.М. Яценко, побудувала в радгоспі 18 двоквартирних будинків (які були здані під ключ), корівник на п'ятсот голів великої рогатої худоби, кузню, майстерні по ремонту сільгосптехніки. Це була велика школа ентузіазму, велика школа життя, велика школа щирої любові до своєї професії і глибокої поваги до своєї Батьківщини.

Після закінчення другого курсу студент В.М.Яценко в числі восьми найкращих студзагонівців-будівельників на прохання ректорату Черкаського державного педагогічного інституту залишився працювати на спорудженні нового приміщення інститутської їдальні. За літо студенти звели два поверхи їдальні педінституту (без опоряджувальних робіт), за що отримали подяку від ректорату навчального закладу.

Після третього курсу В.М. Яценко в складі студентського будівельного загону знову поїхав до Казахстану, тепер вже у радгосп "Дієвський" Семиозерного району Кустанайської області. До речі, читачу буде цікаво прочитати про тогочасні умови праці студентських загонів в Казахстані. Робочий день розпочинався у 04.30 і тривав до 21.00. Обідня перерва тривала з 13.00 до 14.30. Студенти повинні були обов'язково нести культуру в маси: щовечора організовували інформаційно-просвітницькі лекції, концерти, тематичні вечори, вечори відпочинку, дискотеки. Це була дійсно школа життя.

По закінченні Черкаського державного педагогічного інституту, з серпня по листопад 1972 р., Володимир Микитович працював регулювальником радіоапаратури Черкаського заводу телеграфної апаратури, звідки і пішов до армії.

III період.

Виконання військового обов'язку. 1972 - 1973 рр.

З листопада 1972 р. до листопада 1973 р. Володимир Микитович проходив строкову військову службу у військовій частині 83286 Московського військового округу в м. Пенза. Був на посаді офіцера - працював начальником зв'язку дивізіону згаданої вище військової частини.

Після демобілізації отримав звання лейтенанта. Після приходу з армії, з грудня 1973 р. по липень 1974 р. працював інженером Черкаського міськпобуткомбінату.

IV період.

Робота в комсомольських організаціях. 1974 - 1978 рр.

Комсомольський період життя... Це той період, коли Володимир Яценко почав формуватись вже як керівник державного гатунку. Саме комсомол сформував у В.М. Яценка такі риси, як самовіддана праця в ім'я народу, рішучість і енергічність, відсутність корисливості, повна віддача своїх сил країні і людям.

Влітку 1974 р. 25-річному Володимиру Яценку запропонували комсомольську роботу. З липня 1974 р. по березень 1976 р. Володимир Микитович працює начальником штабу Всесоюзної ударної комсомольської будови

Черкаського хімкомбінату. Тоді перед комсомольцем Яценком, як і перед іншими комсомольськими лідерами Черкас, партійно-комсомольське керівництво ставило чітке завдання - методами особистого впливу створити в суспільстві атмосферу всезагального підйому людей, особливо молоді, на виробничі здобутки.

За час роботи В.М. Яценка на посаді начальника штабу Всесоюзної комсомольської будови Черкаського хімкомбінату було введено в дію три виробничі комплекси на згаданому об'єкті, що набув статусу міжнародної будови. Комсомолец Яценко всім своїм набутиим задовго до цього вмінням працювати з людьми, здобутиим авторитетом, поміркованістю і толерантністю зумів змобілізувати і підтримувати в молодіжному будівельному колективі дух ентузіазму і працьовитості. За що був неодноразово відзначений подяками від вищого комсомольського керівництва республіки та країни.

Тодішня радянська партійна система цінувала ті кадри, які проявили себе в конкретних справах, і які в майбутньому могли б стати авторитетними, безкорисливими професіоналами-керівниками як міста, так і регіону. Так сталося і з В.М. Яценком, якому в березні 1976 р. запропонували посаду завідуючого відділом Придніпровського райкому комсомолу міста Черкаси, на якій майбутній професор пропрацював до липня 1978 р., а далі перейшов до партійних та місцевих органів влади.

У період.

**Робота в радянських органах влади.
1978 - 1991 рр.**

Працюючи в радянських і партійних органах, Володимир Микитович Яценко з повнотою розкрився як людина з великою духовною силою і міццю, природженим талантом організатора і величезним творчим потенціалом. Він постійно надихав усіх до чіткої роботи і впевненості у своїх силах.

З липня 1978 р. по травень 1980 р. В. Яценко працює інструктором Придніпровського райвиконкому міста Черкаси.

З травня 1980 р. по жовтень 1985 р. Володимир Микитович Яценко - помічник заступника голови Черкаського обласного виконавчого комітету, який опікувався гуманітарним напрямом розвитку області (освіта, охорона здоров'я, культура, разом близько 30 різних обласних управлінь, відділів та комітетів). Керівництво облвиконкому приваблювали такі риси у Володимира Микитовича, як швидкість дій, мобільність, об'єктивність, щирість в оцінці людей, програм і явищ та вміння передбачати наслідки рішень, що приймаються. Одним з основних завдань того періоду було формування планів соціально-економічного та культурного розвитку регіону. П'ятирічні програми будівництва дитячих садочків, шкіл, закладів охорони здоров'я, культури, спортивних споруд складались за безпосередньою участю Володимира Микитовича Яценка. Він же і очолював групу відповідальних працівників виконавчого комітету, що вели контроль за їх спорудженням,

добре знаючи реальний стан об'єктів на місцях, піклуючись і про темпи, і про якість будівництва. В ті роки були збудовані сотні приміщень дитячих садків, шкіл, корпуси обласної та районної лікарень, обласний краєзнавчий музей та інші об'єкти. Лише в м. Черкаси щороку вводилось в експлуатацію не менше 4-5 дитячих садків, 2-3 шкіл.

Протягом п'яти років роботи Володимир Яценко був автором тексту доповідних записок з глибоким аналізом стану будівництва, які розглядав перший секретар обкому партії Іван Кіндратович Лутак та давав конкретні завдання керівникам партійних і радянських органів влади щодо підвищення ефективності роботи в цій сфері. Зрозумівши, що для такої відповідальної роботи необхідні ґрунтовні економічні знання, в цей же час, з серпня 1982 р. по червень 1986 р., В.М. Яценко навчається на заочному відділенні інженерно-економічного факультету Київського технологічного інституту легкої промисловості і отримує другу вищу освіту та кваліфікацію "інженер-економіст".

З жовтня 1985 р. по жовтень 1991 р. В.М. Яценко працює інструктором, заступником завідувача оргвідділом, головою партійної і заступником голови ревізійної комісії Черкаського міськкому партії. Цей історичний період, на який припадає п'ятий біографічний відрізок життя і діяльності В.М. Яценка, в сучасній українській історичній літературі найчастіше згадується "перебудовою" (березень 1985 р. - серпень 1991 р.). У житті В.М. Яценка це період напруженої роботи в трудових колективах міста Черкаси щодо виконання масштабних економічних програм і завдань.

У 90-ті роки в Україні почалась активізація політичного життя, яка викликала стрімке зростання національної самосвідомості населення, почався новий етап національно-визвольного демократичного руху. 16 липня 1990 р. Верховна Рада УРСР прийняла "Декларацію про державний суверенітет України". Проголошення державної незалежності України 24 серпня 1991 р. принципово по-новому поставило питання державного, економічного та політичного розвитку України. Йшлося про нову і, як засвідчив подальший розвиток подій, надзвичайно складну сторінку її багатовікової історії. Проголошення незалежності України та завдання створення самостійної Української держави закономірно висунули проблему розгортання державотворчих процесів. Народ України заявив, що будуватиме державу суверенну й самоврядну, незалежну та відкриту, демократичну і правову. Розв'язання цього завдання наштовхнулося на цілу низку дуже непростих питань.

Ці події суттєво вплинули на подальший життєвий шлях Володимира Микитовича Яценка. В 1991 р. він переходить працювати до Черкаського інженерно-технологічного інституту. Чуйність і повага у взаємовідносинах з новими колегами, постійна турбота про людей принесли Володимиру Микитовичу визнання та шану в колективі навчального закладу.

VI період.

Робота в Черкаському інженерно-технологічному інституті (з 2001 р. - Черкаський державний технологічний університет). З 1991 р. - до сьогодні

З 1991 р. до сьогодні Володимир Микитович Яценко незмінно працює в Черкаському інженерно-технологічному інституті (ЧІТІ) (з 2001 р. - Черкаський державний технологічний університет (ЧДТУ)).

З листопада 1991 р. до жовтня 1992 р. В.М.Яценко очолював планово-фінансовий відділ (ПФВ) ЧІТІ. Тут слід відзначити, що Володимир Микитович з нуля створив цей відділ, який став ядром економічної політики керівництва Інституту і залишається в ЧДТУ і донині.

Здатність поєднувати господарську та науково-педагогічну діяльність сповна розкрилась у В.М. Яценка на посаді проректора навчального закладу. З жовтня 1992 р. по липень 1997 р. він - проректор по фінансово-економічній роботі та соціальному розвитку ЧІТІ; з серпня 1997 р. по грудень 1998 р. - проректор з адміністративно-господарської роботи ЧІТІ; з січня 1999 р. по квітень 2004 р. - проректор з соціально-економічного розвитку ЧДТУ; з травня 2004 р. по теперішній час - проректор з науково-педагогічної роботи та соціально-економічного розвитку ЧДТУ.

У 1997 р. В.М. Яценко успішно захистив кандидатську дисертацію на тему "Підвищення ефективності виробництва в м'ясній промисловості України" в Українському державному університеті харчових технологій, отримав диплом кандидата

економічних наук, став доцентом кафедри бухгалтерського обліку, аналізу і аудиту ЧДТУ. У 2004 р. захистив докторську дисертацію "Стратегія забезпечення ефективного розвитку аграрної і переробної сфер АПК України". У 2005 р. отримав звання професора.

З 2000 р. Володимир Микитович за сумісництвом працює завідувачем кафедри бухгалтерського обліку, аналізу і аудиту ЧДТУ.

Володимир Микитович завжди досягав ефективних результатів на всіх посадах та ділянках роботи. Завдяки його активній громадській позиції, організаторським здібностям, відповідальності і професіоналізму та безпосередній участі у розбудові матеріально-технічної бази університету зазнав масштабного соціально-економічного розвитку, перетворився на сучасний багатопрофільний освітній заклад з розвинутою інфраструктурою.

Завдяки особистому внеску В.М. Яценка у загальні зусилля колективу університету значно поліпшилися соціально-економічні показники діяльності ЧДТУ, зміцнилися позиції вузу як флагмана вищої освіти у регіоні.

Як проректор В.М. Яценко вміло організовує діяльність господарських служб і підрозділів відповідно до пріоритетів та перспектив розвитку в інтересах усіх учасників навчально-виховного процесу: студентів, професорсько-викладацького складу, обслуговуючого персоналу.

За його ініціативи і безпосередньої участі в університеті відкритий новий напрямок підготовки бакалаврів, спеціалістів та магістрів з економіки і підприємництва, створений факультет перепідготовки фахівців, які повністю

задовольняють потреби регіону у висококваліфікованих спеціалістах.

За ініціативи В.М. Яценка в навчальному закладі започатковано видавничо-поліграфічну діяльність (нині - це редакційно-видавничий центр (РВЦ) ЧДТУ). Ця ініціатива дала результати. Як суб'єкт видавничої діяльності ЧДТУ на сьогодні є потужною університетською видавничою організацією з обсягами випуску наукової і навчальної літератури щороку до 20 000 примірників журналів, книг і брошур. Також на базі РВЦ розгорнуто навчально-науково-видавничий проект "Університетське видавництво" для студентів ЧДТУ - майбутніх поліграфістів, дизайнерів, літвістів, економістів, менеджерів, в рамках якого виконуються дипломні роботи, виробнича практика, прицелаштування. За внесок у розвиток книговидавничої справи, за високу якість видань ЧДТУ неодноразово відзначено дипломами міжнародних та регіональних книжкових виставок.

З кінця 1998 р. колектив Черкаського інженерно-технологічного інституту очолив новий ректор Лега Юрій Григорович, доктор технічних наук, професор, заслужений працівник народної освіти України. З перших днів роботи на посаді ректора він визначив пріоритетні завдання щодо поліпшення інтер'єрів навчальних та житлових приміщень, а також їдальні навчального закладу.

З 2000 р. проректор Яценко В.М. отримав завдання розпочати роботи з реконструкції актової зали у навчальному корпусі №2. Сьогодні колектив університету пишається сучасним приміщенням актової зали, що є кращим серед

вузівських об'єктів України такого типу і збирає аудиторію на заходи університетського, міського, регіонального і міжнародного рівня. Проте не всім відомі складнощі періоду будівництва. Був час, коли проректор В.М. Яценко на три місяці зупиняв ремонтні роботи. Були пошуки сучасних дизайнерських рішень. За спрощеною проектно-кошторисною документацією, що була виготовлена агропроектною установою, актовa зала нагадувала сільський клуб. І Володимир Микитович згадав про талановитого архітектора Валерія Михайловича Холковського, з яким мав службові стосунки раніше, працюючи в облвиконкомі та міській партії. Його дизайнерські розробки допомогли в короткі терміни завершити реконструкцію актової зали. Враховуючи набутий досвід, В.М. Яценко виступив з ініціативою створення в ЧДТУ архітектурно-конструкторського центру. Ініціативу схвально сприйняв і організаційно затвердив ректор Лега Юрій Григорович, і наприкінці 2002 р. в навчальному закладі було створено АКЦ ЧДТУ. На сьогодні згаданий вище центр має ліцензію на проектні роботи, забезпечує надання практичної допомоги у вирішенні актуальних завдань підняття на якісно вищий рівень матеріальної бази і обслуговуючої інфраструктури. Розроблено Генеральний план забудови і благоустрою території, розвитку ЧДТУ, що включає будівництво нових, реконструкцію діючих об'єктів і облаштування прилеглої території. У стислі строки і на фаховому інженерно-технічному рівні АКЦ забезпечує розробку всієї робочої проектно-кошторисної документації для виконання запланованих обсягів робіт з будівництва, реконструкції і капітального ремонту об'єктів університету,

при цьому досягається суттєве зменшення вартості проектних робіт.

У 1994 р. за ініціативи В.М. Яценка при навчальному закладі було створено автошколу. Поштовхом для її створення стала фінансова криза 90-х років, яка спричинила затримки у виплаті заробітної плати, міністерське недофінансування. Інститутіві потрібно було виживати, а тому Міносвіти України дозволило навчальним закладам здійснювати платні послуги. Так було створено автошколу для надання додаткових освітніх послуг студентам і працівникам навчального закладу. Автошкола ЧДТУ активно функціонує і нині. Оволодіння робітничою професією водія дає змогу випускникам ЧДТУ здобути додаткову конкурентну перевагу на ринку праці.

Професор В.М. Яценко має високу науково-теоретичну та методичну підготовку, досконало знає навчальний процес, володіє ефективними формами і методами його організації.

Відмічаючи найяскравіші риси цієї неординарної особистості, зазначимо, що В.М. Яценку притаманні нове економічне мислення, ініціатива та відповідальність, вміння згуртувати колектив, націлити на стратегічно важливу мету, поставити задачі та знайти оптимальні шляхи і засоби їх вирішення.

Володимир Микитович Яценко - автор (співавтор) понад 100 опублікованих наукових праць, в тому числі чотирьох монографій, п'яти навчальних посібників (з них чотири з грифом Міністерства освіти і науки України).

Новаторський пошук, сприйняття всього нового, створення власної наукової школи дозволили Володимиру

Микитовичу Яценку по праву ввійти до плеяди кращих учених України. Професор В.М. Яценко є членом двох спеціалізованих рад по захисту докторських дисертацій з економічних наук.

Володимир Микитович Яценко вміло зосереджує зусилля на реалізацію державної політики у сфері освіти і науки України. Користується заслуженим авторитетом і повагою серед професорсько-викладацького складу, співробітників та студентів університету.

Володимир Микитович Яценко веде активну громадську діяльність. Він неодноразово обирався депутатом Черкаської міської ради (1994 - 1998 рр.; 2002 - 2006 рр.).

З 2006 р. В.М. Яценко - член Черкаської обласної організації Національної спілки краєзнавців України.

Нагороджений В.М. Яценко численними грамотами і дипломами, серед яких:

Почесна грамота виконкому Черкаської обласної ради народних депутатів (жовтень 1985 р.);

Почесна грамота Міністерства освіти і науки України №45336 (наказ МОН від 11.05.1999 р. №275-к);

Почесна грамота Придніпровської районної ради м.Черкаси (травень 1999 р.);

Почесна грамота Президії Черкаського обкому профспілки працівників освіти і науки України (постанова від 21.04.2004 р.);

Грамота Головного управління освіти і науки Черкаської облдержадміністрації (№1687; наказ №14-к від 15.05.2006 р.);

Почесна грамота Черкаської обласної державної адміністрації (№3837; травень 2008 р.);

Подяка Прем'єр-міністра України (№9592 від 7 травня 2009 р.).

Справжньою відрадою для Володимира Микитовича є його щаслива, дружна і успішна сім'я - дружина Тетяна Василівна (1947 р.н.), з якою професор проживає вже 35 років (цікавий факт: познайомились, ще навчаючись в Черкаському педінституті на одному факультеті, в одній групі, зустрічались, а одружились вже після приходу Володимира Микитовича із армії на Новий рік - 1 січня 1974 р.); син Олександр Володимирович (1974 р.н.) - кандидат економічних наук, доцент, декан факультету по роботі з іноземними студентами ЧДТУ; син Максим Володимирович (1979 р.н.) - директор Черкаської філії "Кредобанку"; внуки: Володимир, Катерина і Нікіта.

Невпинно летять роки, а енергія, працелюбність, наполегливість у досягненні поставленої мети, сумлінне виконання обов'язків, шанобливе ставлення до людей, громадська активність у Володимира Микитовича Яценка залишаються невичерпні.

Хтось із мудрих пожартував, що життя - то найкращий подарунок до дня народження. А відомо, що в кожному жарті є доля істини. Істина, що життя - то найдорожчий Дар Божий, і кожен наш день, рік, вік, кожен ювілей мають обов'язково відзначатися, бо то є пошана Господу за щастя - жити, творити добро, засівати життєву ниву зернами любові і благостини.

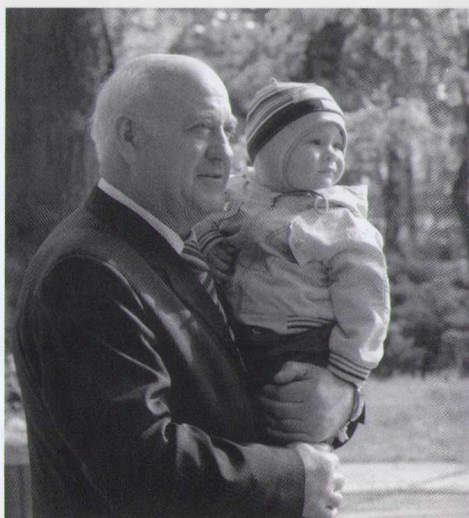
В.М.Лазуренко,

кандидат історичних наук, доцент,

член Національної спілки журналістів України

З онуками Володею і Катєю.
Травень 2009 р.

Погляд у майбутнє.
З онуком Нікітою, 2009 р.